

תפ"ח (באר-שבע) 40255-03-12 - מדינת ישראל נ' ד' ח'

תפ"ח (באר-שבע) 40255-03-12 - מדינת ישראל נ' ד' ח' מחוזי באר-שבע

תפ"ח (באר-שבע) 40255-03-12

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לימור אחרק מפמ"ד

נגד

ד' ח' (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד מנחם רובינשטיין

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[18.02.2013]

כב' השופט אזולאי

כב' השופט זלוצ'ובר

כב' השופטת רז-לוי

גזר דין

ניתן לפרסם את גזר הדין כפוף לכך שאסור לפרסם כל פרט המזהה את המתלוננים לרבות שמות, מקום מגורים ומקום לימודים.

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ביום 16/10/12 לאחר הסדר טיעון לעניין תיקונו של כתב האישום, בכתב אישום מתוקן בן ארבע אישומים, בעבירות של מעשה מגונה, מעשה סדום בקטין, הסגת גבול ומעשה מגונה בקטין, עבירות בניגוד לסעיפים 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) ו- 345(א)(1), 347(ב) בנסיבות 345(ב)(1) + 345(א)(1) + 447, 350(א)(1) ו- 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן עבירה של פגיעה בפרטיות, עבירה בניגוד לסעיף 2(1) + 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

אין הסדר סגור לעניין העונש, אולם התביעה עתרה לרף עליון של 72 חודשי מאסר וביקשה כי יושת בנוסף גם מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, פיצוי משמעותי לשלושת המתלוננים וקנס, ואילו ההגנה חופשית לטעון כראות עיניה.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הנאשם הורשע, ג' הוא קטין, יליד 1996 המתגורר בעיר מגוריו של הנאשם. בין הנאשם לקטין ג' לא קיימת היכרות מוקדמת.

על פי האישום הראשון במהלך החודשים ינואר-מרץ 2012 פגש הנאשם בקטין ג'. הנאשם הובילו לפינת רחוב, הוריד את מכנסיו וחשף את איבר מינו בפני הקטין ג'. הנאשם ביקש מג' כי יחדיר את איבר מינו לפיו של הקטין ג'. הקטין סרב ונמלט.

על פי עובדות האישום השני בו הורשע הנאשם, ביום 10/3/12 בצהריי היום, פגש הנאשם בקטין ג' בעיר. הנאשם תפס את הקטין בידו מאחור, הוביל אותו בניגוד לרצונו לעבר חדר השירותים במתחם בית חב"ד בעיר, תוך שהוא מאיים עליו בפגיעה בגופו ובחירותו באמצעות חפץ באומרו "אם לא תבוא אני אהרוג אותך". בחדר השירותים אחז הנאשם בחולצתו של הקטין ג' וביד השנייה הוריד את מכנסי הקטין. הקטין ניסה לחמוק מהנאשם אך לא הצליח, בשלב זה הנאשם החדיר את איבר מינו של הקטין לפיו ומצץ אותו לזמן מה. בשלב זה, דחף הקטין ג' את הנאשם מגופו ונמלט מן המקום.

על פי המתואר באישום השלישי, ביום 16/3/12 בצהריי היום, בעת שהקטין הלך ברחוב, הבחין בו הנאשם ועקב אחריו עד שהקטין הגיע לביתו ונכנס אליו. הנאשם התדפק על דלתו תוך שהוא מסתיר את העינית של הדלת. הקטין פתח וכשהבחין שזה הנאשם הוא ניסה לסגור אותה, אך הנאשם מנע ממנו זאת תוך שהוא מניח את רגלו בין הדלת למשקוף ופותח אותה בכוח אל מול מאבקו של הקטין לסגור אותה. בשלב מסוים הצליח הקטין לסגור את הדלת, אך הנאשם המתין לקטין מתחת לביתו. לאחר זמן מה יצא הקטין מביתו וראה את הנאשם מתחבא מאחורי הבלוק, אך הקטין הצליח לחמוק ממנו. בחזרה לביתו שוב הבחין הקטין בנאשם כשהוא יושב מאחורי בנין על ספה ושוב הקטין הצליח לחמוק ממנו כאשר הצטרף לשני אנשים אשר עלו עימו לבנין המגורים שלו.

באישום הרביעי הורשע הנאשם בכך שבמהלך שנת 2011 ביצע מעשים מגונים בזמנים שונים בקטין נ', יליד 1996, ובקטין, ש', יליד 1997, עימם היתה לו היכרות מוקדמת.

במהלך החודשים 1/1/11 עד 30/10/11 פגש הנאשם בקטין נ' והציע לו שילכו יחד ליער. בהיותם ביער נגע הנאשם בגבו של הקטין וזה הוריד לו את היד. הנאשם המשיך לגעת בגבו של הקטין נ' בכוח והקטין נ' שוב הוריד את ידו. בשלב זה אמר הנאשם לקטין שהוא מעוניין שילכו יחדיו לים ושהנאשם יהלך ערום שם. הקטין נ' מסר לנאשם כי יביא עימו חבר והנאשם סרב תוך שהוא מבקש מהקטין נ' שלא יספר על כך לאיש.

בין החודשים אוגוסט- ספטמבר 2011 פגש הנאשם בקטין ש' בעת שישב בסמוך למקלט ועישן סיגריה. באמתלה של דאגה לקטין ש' שלא יראו אותו מעשן, אמר לו שיכנס למקלט והשניים נכנסו למקלט. במקלט הרים הנאשם את חולצתו של הקטין באמתלה שהוא בודק את הציצית, תוך שהוא מכניס את ידו מתחת לחולצתו של הקטין ש' ומעביר את ידו על בטנו בצמוד לקו מכנסיו. הקטין ש' צעק על הנאשם שילך מפה.

3. ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש ביקשה להדגיש את חומרת נסיבות האירועים המשתרעים על פני ארבעה אישומים והכוללים שלושה קטינים בהם ביצע הנאשם עבירות מין ועבירות נוספות. מדובר במסכת של מעשים קשים על פני תקופה בקורבנות שונים, מזדמנים ומוכרים לנאשם כאחד במקומות שונים בעיר ***** ב"כ המאשימה טענה, כי מדובר בנאשם אשר הסלים את התנהגותו בהדרגה ביחס לקטין ג' ולא בחל באמצעים ואיומים על מנת לבצע את זממו. הנאשם לא חשש לפגוע בקטינים בקהילה אליה הם והוא משתייכים, מתוך הנחה, כי מעשיו לא יחשפו בשל החשש לבושה ולכתם בתוך קהילה זו כלפי נפגעי עבירה, דבר אשר אפשר לו זמינות, נגישות וחופשיות. מעשיו החמורים של הנאשם הותירו צלקות בנפש הקטינים ונזקים קשים מנשוא, כעולה מתסקירי נפגעי העבירה והם מעידים על מסוכנותו הרבה של הנאשם כלפי נערים בפרט והציבור בכלל. תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם מעלה תמונה עגומה של נאשם אגוצנטרי, אשר רמת הדחפים המיניים שלו גבוהה עד כדי קושי בשליטה עליהם בפרט כלפי נערים צעירים. השירות סבר, כי הנאשם לא יכול להיתרם ממעורבות טיפולית בקהילה ולכן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. הערך החברתי שנפגע לדעת המאשימה הוא פגיעה בביטחון הציבור והפרט וזכות האוטונומיה של האדם על גופו. נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן יוצאות דופן באופן המצדיק הקלה בעונש. המאשימה סבורה, כי יש להשית על הנאשם את מלוא המאסר המבוקש לאור הצורך בהרתעת הנאשם ועברייני מין בכלל.

4. ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש התייחס לכך שהנאשם בן 48, נשוי ואב לארבעה ילדים קטנים. מצבו הכלכלי קשה. אין לו הרשעות קודמות למעט אי הרשעה בעבירה של תגרה במקום ציבורי. הנאשם הוא בן יחיד להוריו. עלה מברית המועצות. הסנגור טען, כי הנאשם מוכה ועובר התעללות במעצר בו הוא מוחזק כבר זמן רב. שירות המבחן התייחס למערכת היחסים של הנאשם עם אשתו, למשבר שחוו ולמצב הכלכלי הקשה ולטיפול הזוגי שהם קיבלו. כמו כן, השירות התייחס לראשית מודעות של הנאשם לבעייתו. ב"כ הנאשם חזר והדגיש כי מצבו הכלכלי של הנאשם בכי רע וזאת לעניין הטלת פיצוי וקנס. כמו כן, הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן ובכך חסך זמן שיפוטי ואת העדת העדים. כמו כן בהודייתו יש משום חרטה. הנאשם ביקש להוסיף, כי ארבעת ילדיו הקטנים זקוקים לו.
5. לנאשם רישום פלילי יחיד ללא הרשעה מבית המשפט השלום ב**** משנת 2010 בעבירת תגרה במקום ציבורי, שם הוטלה עליו התחייבות להימנע מעבירה.
6. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן 46 נשוי ואב לארבעה ילדים קטנים. מתפרנס כסופר סת"ם. הנאשם חווה משבר בזוגיות וקשיים כלכליים עקב קניית דירה מה שהביא גם ללחצים נפשיים ועקב כך עבר טיפול זוגי ופסיכולוגי. בהתייחס לעבירות נשוא תיק זה, ציין שירות המבחן, כי הנאשם מודה בהן באופן חלקי ביותר, מתקשה לתת הסבר למעשיו, נוטה לטשטש את אחריותו לביצוע העבירות ולהסביר באמצעות מנגנוני הגנה של הכחשה, ניתוק וצמצום. לתפיסת הנאשם לא עלה בדעתו לקיים עימם יחסי מין "משכב זכר" שעל פי תפיסתו הינו אסור לפי ההלכה ולכן הוא מתקשה לראות בעבירות כעבירות שיש בהן כוונות מיניות, זאת למרות משיכתו לנערים צעירים. הנאשם הסביר את אירועי העבירה כנובעים מפרשנות מוטעית של המתלוננים ומתוך תפיסה כי המתלוננים עשו יד אחת נגדו. השירות התרשם, כי רמת דחפיו המיניים גבוהה עד כדי קושי בשליטה בהם. לבסוף, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, שכן סבר שיכולתו להיתרם ממעורבות טיפולית במסגרת הקהילה מצומצמת ביותר. יחד עם זאת, השירות המליץ שתבחן התאמתו להשתלב בתהליך טיפולי הולם את צרכיו, במסגרת הכלא.

7. מתסקיר נפגע אודות הקטין ג' עולה, כי ג' בן 16, התבייש לחשוף את הפגיעה בו והאירועים נתגלו להוריו רק לאחר התקרית בה הנאשם ניסה לפתוח את דלת ביתם. שנתיים לפני חשיפת הפגיעות בפני ההורים התנהגותו של ג' השתנתה, הוא החל להרטיב בשעות הלילה, החלה ירידה בתפקוד הלימודי וירידה בציונים וג' הלך והסתגר. ג' מפחד להישאר לבד בביתו, מפזר סכינים ברחבי הבית, נועל את כל הדלתות, מגיף את התריסים ומדליק אורות. ג' לא מסוגל לישון לבד ומדי לילה ישן עם הוריו או אחיו הקטנים. הוא סובל מדופק מהיר ולאחרונה החל להיעזר בטיפול תרופתי הרגעי. האב סיפר, כי הוא צמצם את היקף משרתו באופן משמעותי מאחר וג' זקוק להשגחה ומתקשה להישאר לבד. תוצאות הפגיעה ניכרות גם על אחיו של הקטין ג', כאשר האח הקטן חש פחדים גם כן והאח האמצעי הפך כביכול לאח הבכור בשל חוסר יכולתו של הקטין ג' לתפקד כאח הגדול. ישנו מתח גם בין ההורים בשל חילוקי הדעות באשר לדרך הטיפול וההתייחסות למקרה של ג'. עורכת התסקיר סיכמה, כי "סדרי בראשית של הגנה, בטחון ויציבות אבדו ואיתם היכולת לשאת את האור ביום והחושך הלילה." כמו כן, סברה שנדמה שהזמן הארוך בו נפגע ג' הוא כאין וכאפס לעומת הזמן שיידרש לו ולמשפחתו להחלים מהפגיעה הטראומטית. כמו כן ציינה, כי ברמה החוויתית ג' סובל מרוב הסימפטומים האופייניים לנפגעי פוסט טראומה כמו אובדן הערכה עצמית, תחושת כישלון, דיכאון, "יאוש וכו' ומצבו רק הולך ומחמיר. את התסקיר חתמה באומרה: "ג', הוריו ואחיו, סובלים כולם מתופעות המתאימות לתסמונת פוסט טראומטית, ראשונית ומשנית ונראה כי כולם יזדקקו לטיפול רגשי ארוך, ממושך ומורכב."

מתסקיר נפגע אודות הקטין נ' עולה, כי נ' בן ה-16 סובל מפחד ממבוגרים ממנו וחושש ללכת לבד בעיקר בחשכה. הנער תיאר שבתחילה הוא היה ישן עם סכין מתחת לכרית. כמי שהתחנך במשפחה חרדית, נ' איבד את האמון, בעיקר בעולם החרדי, כמקום בטוח בו המבוגרים הם אנשי חסד. נ' בחר שלא לשתף את הוריו בפגיעה המינית בו והוא נושא את הכאב ואת תוצאות הפגיעה לבדו. כתוצאה מהפגיעה נ' סובל מתופעות פוסט טראומטיות. הוא נמצא כל הזמן במצב עוררות גופנית גבוהה ומוכן להתקפה שתגן עליו מפני תקיפה נוספת. רק בעקבות השיחה עם הקטין ואימו נחשפה האם לפגיעה המינית בקטין, על כן סברה עורכת התסקיר, כי "יקח לאם זמן להתמודד עם רגשות האשם שהתעוררו בה סביב גילוי הסוד. עוד הוסיפה, כי נ' זקוק לטיפול רגשי מתאים."

8. כמפורט בסעיף 40 בלחוקה העונשין, "העיקרון המנחה בענישה, הוא קיומו של יחסהולם בין חומרת מעשה העבירה לבנייתו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוגו ומידת העונש המוטל עליו" כאשר חומרת מעשה העבירה, הינה בנסיבותיו.

בדבריהם הסבר להצעת החוקציון, כייחסהולם"מבטא את עיקרון הגמול".

נסיבות ביצוע העבירות אינן מן הקלות. הנאשם פגע בשלושה קטינים שונים, הן קטין המוכר לו והן לא מוכרים לו לפני ביצוע העבירות. הנאשם הפגין התמדה ועיקשות בהשגת המטרה ובהוצאה לפועל של מעשיו הנבזים. הנאשם לא בחל באמצעים, איים על הקטין ג' שיענה לבקשתו תוך שהוא מנופף בחפץ, בפעם אחרת עקב אחריו עד לפתח ביתו ובעורמה כמעט נכנס לבית הקטין ג' כשכל בני המשפחה נמצאים בבית. כשהדבר לא הסתייע בידו, המתין לו תחת ביתו ורק בשל ערנותו והתחמקותו של הקטין נמנע מפגש נוסף בין השניים.

מצב קורבנות העבירה והנזקים שגרמו מעשי הנאשם, הינם שיקול חשוב בעת מתן גזר הדין. תסקירי הנפגעים קשים. בעיקר קשה התסקיר אודות הקטין ג'. נזקי העבירות רבים וכוללים מלבד הקטין ג' גם את בני משפחתו. ברי, כי על מנת להתחזק נפשית ולחזור לתפקוד תקין דרושים משאבים רבים נפשיים וכלכליים של המשפחה כולה ונדרש טיפול הולם וממושך. התסקיר מדבר בעד עצמו וחושף תמונה קשה של משפחה אובדת שלא מוצאת את הכוחות לצאת ממעגל הזוועה אליו נקלעה בעקבות מעשי הנאשם. אמו של הקטין נ' נחשפה למעשה המיני שביצע בו הנאשם, רק בעקבות השיחה לצורך הכנת התסקיר, עד אז חשבה, כי רק באירוע אלים מדובר ולא באירוע על רקע מיני. הדבר הותיר אותה בסערת רגשות קשה וגם תסקיר זה סיים במסקנה, כי נדרש טיפול רגשי על מנת להתגבר על המשקעים שמעשי הנאשם הותירו בקטין נ'.

בע"פ 2480/09 חיים פדלון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו - 07.09.2011), נקבע:

"...בית משפט זה עמד לא אחת על הענישה החמורה המתחייבת בעבירות מין, בייחוד כשאלו מבוצעות בקטינים. זאת בשל הצורך בהרתעה ובהעברת מסר חד משמעי של סלידה חברתית מן המעשים (ראו: ע"פ 1281/06 בורשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 13 ([פורסם בנבו], 16.4.2008); ע"פ 10626/07 אדרי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 ([פורסם בנבו], 24.1.2011))."

9. בראש שיקולי הענישה במקרה שבפנינו לצד שיקולי הרתעה עומד הערך החברתי החשוב שנפגע והוא ביטחון הציבור והפרט להלך ברחובות בבטחה, ללא חשש ופחד שמא יאונה להם רע. בנוסף, לכל אדם הזכות על גופו ושמירה על פרטיותו. גם אלה ערכים חשובים בהם הנאשם פגע פגיעה קשה. ראה ע"פ 1899/04 איתי ליבוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 934: "כאשר הנאשם מורשע בביצוע עבירות מין חמורות במספר קורבנות, ראוי ליתן משקל לאינטרס העצמאי של כל אחד מהקורבנות לשלמות גופו ונפשו ולכבודו כאדם, וזאת על דרך של הטלת עונשים מצטברים בגין אותם מעשים." ראה גם עפ 9012/08 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו - 23.01.2012): "תכלית חברתית ומוסרית חשובה הטמונה בבסיס דיני העונשין היא להגן על ערכי החברה שמופרים על ידי התנהגות המוגדרת כפלילית. שלומם של הקטינים חסרי הישע מדורג בחווקים הגבוהים של הסולם. העונשים שבית המשפט גוזר על נאשמים צריכים לשקף את סלידתה של החברה מהפגיעה בקטין והצורך להרתיע עבריינים פוטנציאליים (ראו ע"פ 2677/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 18.4.2007); ע"פ 241/03 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 18.12.2005); ע"פ 6214/92 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 10.5.1993); ע"פ 77/92 פלוני נ' מדינת ישראל..."

ממקרא התסקיר בנוגע לנאשם מובן ש"משיכתו לנערים צעירים" של הנאשם היא החוט המקשר בין כל העבירות והפגיעה "בערכים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה". הואיל ועל רקע זה יש לראות את כל התנהלותו כלפי הקטין ג', נראה גם שיש לקבוע מתחם ענישה אחד ביחס לאישומים א' עד ג' הנוגעים לקטין ג'. ביחס לקטין זה בוצעו עבירות של מעשה מגונה, מעשה סדום, פגיעה בפרטיות והסגת גבול. נראה שעל פי הפסיקה הנוהגת ונסיבות האירועים לרבות העובדה שמדובר בשרשרת של עבירות כלפי אותו קטין - נע המתחם ביחס לצבר עבירות אלה בין 4 שנות מאסר ל 7 שנות מאסר. ביחס לאישום ד', מדובר בשתי עבירות של מעשה מגונה שבוצעו בשני קטינים, הקטין נ' והקטין ש'. מתחם הענישה ביחס לכל אחת מהעבירות האלה בנוגע לאישום ד' נע בין חודשיים לשישה חודשי מאסר. בנסיבות תיק זה, כאשר עפ"י הסדר הטיעון התביעה הגבילה את בקשתה מבית המשפט להשתת עונש מאסר של 72 חודשים, המצוי במתחם העונש ההולם הכולל לאישומים שפורטו, נראה שאין מקום לתת עונש נפרד לכל אירוע אלא להסתפק בהשתת עונש מאסר כולל לכל האירועים יחד.

10. על פי התיקון בעניין הבניית הענישה ובשים לב לעקרון הלימות הענישה ונימוקי הצדדים, נראה שהמקרה מחייב ענישה ממשית, מוחשית וקשה וזו גם מדיניות הענישה הנהוגה במקרים מעין אלה. אין זה המקרה שמצדיק חריגה מהמתחם המוצע משיקולי שיקום (ראה סעיף 40 לחוק).

תסקיר שירות המבחן לא מדבר בשבחו של הנאשם. התסקיר מעלה תמונה לפיה הנאשם לא הפנים את מעשיו ולא מגלה אחריות מלאה לביצועם. כמו כן, הנאשם מאשים במידה זו או אחרת את הקטינים בכך שלא פירשו נכונה את פניותיו ונתנו למעשיו פירוש מיני. כמו כן, בשל איסור משכב זכר בהלכה, הנאשם מתקשה לראות במעשיו כמעשים בעלי כוונות מיניות. השירות התרשם, כי רמת דחפיו המיניים גבוהה עד כדי קושי בשליטה בהם. לבסוף, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, שכן סבר שיכולתו להיתרם ממעורבות טיפולית במסגרת הקהילה מצומצמת ביותר.

11. השיקול של הרתעת הנאשם בפרט והציבור בכלל גובר בנסיבות העניין על הצורך להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם. במקרה זה קיימת חשיבות ממשית בהשתתפות עונש מרתיע ובהרחקת הנאשם מהציבור לתקופה ממשית בשל מסוכנותו. עם זאת, יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם בעת גזירת העונש.

לזכות הנאשם אנו לוקחים בחשבון את הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, שחסכה זמן שיפוטי, זמן תביעה ומזמנם של העדים. על אף שבטיעוני הסנגור נטען, כי בהודיה יש משום חרטה, הדבר לא קיבל ביטוי בתסקיר שירות המבחן אודותיו. כמו כן, אין לנאשם הרשעות קודמות, למעט רישום פלילי ללא הרשעה בעבירה של תגרה במקום ציבורי. מצבו הסוציאקונומי של הנאשם קשה והוא גם עבר משבר זוגי.

הנאשם עצור מזה 11 חודשים. מדבריו של הסנגור ומהמכתב המצורף לטיעוניו עולה, כי הנאשם חווה את המעצר בדרך קשה וכי אסירים ואף סוהרים, לטענתו, מתנכלים לו.

12. לאור כל המקובץ ולאחר ששקלנו את השיקולים לחומרא ולקולא, אנו משיתים על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 שנות מאסר לריצוי בפועל מיום 16/3/12.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת מין.

ג. אנו מחייבים את הנאשם לפצות את המתלוננים כדלקמן:

לקטין ג' ישלם הנאשם פיצוי בסך של 15,000 ₪.

לקטין נ' ישלם הנאשם פיצוי בסך 5,000 ₪.

לקטין ש' ישלם הנאשם פיצוי בסך 5,000 ₪.

ד. בנסיבות העניין, לאור המאסר שהושת ולאור מצבו הכלכלי של הנאשם החלטנו להימנע מהשתתפות קנס. זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ח' אדר תשע"ג, 18 פברואר 2013, במעמד הצדדים.